

03. september 2012

I henhold til § 37 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål til Naalakkersuisut vedr. indsatsen for børn på krisecentre.

(Medlem af Inatsisartut Astrid Fleischer Rex, Demokraterne).

Begrundelse:

Voldsramte kvinder, som søger beskyttelse på et krisecenter, medbringer ofte børn. Disse børn er, ligesom deres mødre, kriseramte og har behov for hjælp.

En dansk undersøgelse af børn på krisecentre viser, at halvdelen af børnene har set, da moderen blev udsat for vold, og at endnu flere - 2/3 af børnene – har hørt det. En del børn er også selv blevet udsat for vold. Det samme må antages at være tilfældet f.s.v.a. børn på krisecentre her i landet. I undersøgelsen ”Unges trivsel 2011” oplyser 38 % af undersøgelsens deltagere i alderen 15-16 år, at de på et tidspunkt i deres liv har været vidne vold mod deres mor. 20 % har oplevet det hyppigt. I 2011 blev politiet kaldt ud til 2.836 husspektakler, heraf 444, hvor der var børn til stede.

For børnene er der tale om meget traumatiske oplevelser, som det er væsentligt for barnet at få bearbejdet. Børnene lider ofte under skyld- og skamfølelse, og har brug for dels at sætte ord på oplevelserne og for at forstå, at de ikke er alene om disse oplevelser og følelser.

Samtidig er de kvinder, som modtages af krisecentrene typisk i den første tid i en tilstand af chok eller følelsesmæssig krise, hvilket gør det vanskeligt for dem at se eller reagere på børnenes behov.

Det er derfor væsentligt, at krisecentrene er i stand til at yde børnene den støtte og hjælp, som de har behov for.

I erkendelse heraf har Socialministeriet i Danmark givet projektstøtte til en særlig indsats for børn på krisecentre. Foruden gennemførelse af sociale aktiviteter for børnene består indsatsen bl.a. i samtaler med det enkelte barn alene og sammen med moderen, samt i etablering af samtalegrupper med flere børn. Erfaringerne er positive. Ikke mindst børnesamtalerne hjælper børnene til at bearbejde de voldsomme oplevelser, og få helet ”arene på sjælen”.

Ud over at begrænse de psykologiske skadevirkninger, må den terapeutiske børneomsorg også formodes at modvirke den tendens til social arv, som adskillige undersøgelser har påvist gør sig gældende for vold i parforhold.

På den baggrund stillede jeg under forårssamlingen i 2004 det daværende Landsstyre en række spørgsmål vedr. vore krisecentres indsats i forhold til børn.

Jeg spurgte, hvilke børneomsorgs procedurer vore krisecentre har indført. Jeg spurgte, om Landsstyret skønner, at disse procedurer er tilstrækkelige, om ressourcerne er tilstrækkelige, og om krisecentrene råder over personale med den fornødne pædagogisk-psykologiske faglige indsigt til på fyldestgørende vis at løfte opgaven. Og ikke mindst spurgte jeg, hvorledes Landsstyret kan medvirke til at afhjælpe eventuelle mangler, og om Landsstyret er indstillet herpå.

Landsstyret svarede, at kun krisecentret i Nuuk har ansat personale til specielt at tage sig af børnene. Terapisamtaler med børn forekommer, men kun undtagelsesvis, hvis der er personale, der kan varetage opgaven. Personalet er dels lønnet, dels frivillige med forskellig uddannelses-baggrund. Landsstyret har hvert 2. år ydet tilskud til opkvalificerende kurser for krisecentrenes personale. Krisecentrenes Sammenslutning har imidlertid tilkendegivet, at der i højere grad bør sættes på lønnede og professionelle medarbejdere. Dels for at kunne imødekomme behovet for professionel hjælp, dels fordi det er stadig sværere at rekruttere frivillige.

Hvad angår Landsstyrets vilje til at afhjælpe manglerne, oplyste Landsstyret i svarnotatet fra 2004, at Landsstyret har indledt en dialog med krisecentrene med henblik på at tilvejebringe et nuanceret grundlag for fastlæggelsen af Landsstyrets fremtidige politik på området. ”*Det er dog for tidligt at komme med et mere konkret bud på, under hvilken form Hjemmestyret fremover kan bakke op og støtte arbejdet i Krisecentrene.*”

4 år senere, i 2008, spurgte jeg Landsstyret om status i denne sag. Jeg spurgte, om indsatsen for børn på krisecentre er blevet styrket, siden jeg i 2004 gjorde opmærksom på behovet, og om Landsstyret vurderer, at indsatsen i dag er tilstrækkelig. Og jeg spurgte, om Landsstyret overvejer yderligere tiltag til styrkelse af krisecentrene og krisecentrenes børneindsats.

Landsstyret svarede, at det af krisecentrenes årsberetninger fremgår, at krisecentrene har sat fokus på børns behov og en styrkelse af dette arbejde. Det fremgik ikke af Landsstyrets svar, hvorvidt Landsstyret vurderede, at indsatsen for børn på krisecentre i dag er tilstrækkelig. Landsstyret oplyste derimod, at en bekendtgørelse fra 2004 giver mulighed for at yde tilskud på op til 50% af krisecentrenes driftsudgifter, herunder kursusudgifter, og at krisecentrenes medarbejdere herigennem kan få redskaber til at arbejde med de børn, der kommer i centrene. Endelig oplyste Landsstyret, at der eksisterer en tæt dialog mellem Landsstyret og krisecentrenes organisation, men at Landsstyret ikke har konkrete planer omkring børn på krisecentre i øjeblikket, og at Landsstyret anser krisecentrene som de bedst egnede til at prioritere deres eget område, da krisecentrene har mest faglig viden omkring hvilke indsatser, der fungerer for deres brugere.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at dette svar skuffede mig, og at jeg så det som udtryk for manglende vilje til at styrke indsatsen for børn på krisecentre.

Så meget desto større var min glæde, da jeg læste den ”Strategi og handlingsplan mod vold 2013-2016”, som Naalakkersuisut for få dage siden har fremlagt for Inatsisartut og offentligheden.”

Heri står under pkt. 25:

”Børn på krisecentre er en særligt udsat gruppe. Vold påvirker børns trivsel negativt og går ud over deres skolegang m.m., men på de fleste krisecentre er der ingen pædagogiske støttetilbud til børn. Derfor er der behov for at udvikle de eksisterende krisecentre, så de kan yde hjælp og støtte til voldsramte kvinder og børn.”

Jeg anmoder derfor Naalakkersuisut om at besvare følgende spørgsmål:

- 1. Hvilke konkrete tiltag påtænker Naalakkersuisut at sætte i værk med henblik på at sikre, at landets krisecentre er i stand til at tage hånd om de særlige behov, som børn på et krisecenter har?**
- 2. Hvornår vil de pågældende tiltag blive sat i værk?**